La Viena, „Somnambula” cu Ștefan Pop și Ileana Tonca

(Costin Popa – 22 mai 2011)

După periplul elvețian, la întoarcerea acasă, mi-a fost ușor să mă opresc o noapte pe Ring, special pentru a-l vedea la Opera de Stat pe junele tenor Ștefan Pop într-un rol surprinzător pentru el, față de modul cum și-a început cariera, Elvino din „Somnambula” de Bellini. Așadar o partitură de pur „tenore di grazia” belcantist, care venea după lirismul mai consistent ce merge către accentuări spinte al lui Alfredo din „Traviata” sau, așa cum Ștefan Pop l-a abordat, și după cel al lui Nemorino din „Elixirul dragostei”. Țesătura vocală preponderent acută, cântul aerat, finețea, legato-ul impecabil, colorizarea intensă sunt doar câteva provocări venite din vocalitatea lui Elvino. Că Ștefan Pop are glas de celebritate, intuiție artistică și că frazează avântat cu stilul italian în sânge a fost evident de la prima rostire. Are acel „fascino timbrico”, definitoriu pentru marii artiști și cuceritor pentru auditoriu. Cântă ușor, cu acute sigure. Sigur că, pe alocuri, tenorul se exprimă cu voce mai „plină” decât cea a unui autentic „tenore di grazia”, recuperează însă prin mezzevoci bine consolidate (duetele „Prendi: l’anel ti dono” sau „Son geloso del zefiro errante” sunt numai două exemple) pe care le abandonează totuși când țesătura vocalizată urcă spre stratosferă și recurge la falsetto. Este o soluție de moment, mai puțin fericită și sunt convins că Ștefan Pop are capacitatea, prin studiu, să renunțe într-un viitor nu foarte îndepărtat la acest gen de emisie, oricât de înalt ar fi desenul melodic. Alternanțele cântului spint cu cel moale au fost bine cumpănite, crescendo-urile de la mezzoforte (acest mare câștig al tenorului) către forte s-au arătat măiestrit conduse. Cred că belcantoul - adevărat masaj vocal - este un teritoriu care ar trebui să stea în continuare în atenția lui Ștefan, dată fiind tinerețea lui și nevoia de a-și alege evoluțiile gradat, logic și comod, pentru asigurarea longevității carierei. Îi ținem pumnii.

Ileana TONCA

Nu întâmplător am inclus numele Ilenei Tonca în titlul cronicii, deși soprana noastră a interpretat un rol mediu, Lisa. Fără teama de a greși, cred că a fost singura ireproșabilă din distribuție. Cu glas cristalin de coloratură lejeră, a derulat cu sensibilitate, limpezime și cânt cultivat frazele cavatinei „Tutto è gioia, tutto è festa”, ale ariei „De’ lieti auguri a voi son grata”, servindu-le cu preciziune intonațională și muzicalitate.

În principalul rol feminin, Amina, tânăra americancă Sarah Coburn a expus un glas strălucitor de coloratură lirică care evoluează cu destulă preocupare în pasajele înalte, așa încât micile neglijențe din prima arie, „Come per me sereno”, au fost depășite pe parcurs. Celebra secvență finală „Ah! non credea mirarti” și cabaletta ce-i urmează, „Ah! non giunge uman pensiero”, au avut frumoasă cantabilitate, respectiv spectaculozitate, dar plămădirea nuanțată a frazelor i-a rămas întrucâtva străină. În arie, splendide ca exprimare pasională și „lacrimă” au fost intervențiile lui Elvino... Pop.

Sarah COBURN

Ștefan POP, Sarah COBURN și Giovanni Battista PARODI

Ștefan POP și Sarah COBURN

Ștefan POP și Sarah COBURN

Contele Rodolfo a primit prin basul Giovanni Battista Parodi un timbru nu tocmai rotund, aproape rugos și cu emisie neomogenă dar, cum era firesc, italianul a demonstrat că simte construcția belliniană. În rolul Teresa, a cântat o altă artistă română, mezzosoprana Aura Twarowska, bine integrată ansamblului.

De la primele acorduri am fost fermecat de calitatea rafinată a corzilor și suflătorilor orchestrei Operei, un instrument minunat pe care dirijorul Evelino Pidò l-a condus competent, riguros și cu știință a servirii dramaturgiei. Nu foarte deciși, nu excesiv de antrenanți s-au arătat însă, pe alocuri, coriștii.

Producția mai veche a lui Marco Arturo Marelli, în costumele lui Dagmar Niefind, nu și-a pierdut prospețimea. Mișcarea scenică nu este pretențioasă și cred că i-a convenit corpolentului (atenție!) Ștefan Pop, dar silfida Sarah Coburn a plutit întocmai ca o… somnambulă. Și acum, revăzând după câțiva ani spectacolul, m-am întrebat de ce regizorul a preferat ca Amina să-și cânte aria „Ah! non credea mirarti” în fața cortinei... închise, pentru a reveni totuși în mijlocul ansamblului la cabaletta. Chiar n-am înțeles.

* Foto: Wiener Staatsoper Michael Poehn.